

undersøgt, ikke var vel og omfattende overvejet, — heller ikke kan være med til at sige, at Forslaget fra Arbejderkommissionen af 1885 ikke har været overvejet grundigt og omfattende hele Invaliditetslovgivningen — heller ikke kan være med til at sige, at Regeringen, den Gang den her forrige Gang forelagde et Lovforslag om Ulykkesforsikring, ikke havde gjort dette paa Grundlag af en grundig og omfattende Overvejelse af hele Invaliditetslovgivningen — eller, og det er maaske nærmest dertil, der sigtes ved Udtrykkene, at det ærede Medlem af Folketinget, der i Fjor indbragte det Forslag, som ligger til Grund for det nuværende Regeringsforslag, ikke skulde have gjort dette paa Grundlag af en grundig og omfattende Overvejelse. Lige saa lidt kunde jeg være med til at sige eller tilraade Landstinget at sige, at det ærede Medlem i Folketinget, der indbragte et ifølge sit Indhold og Rammes utvivlsomt omfattende Forslag til en Invaliditetslovgivning ikke skulde have gjort dette paa Grundlag af en grundig Overvejelse — eller at endelig Regeringen, da den fremlagde dette Forslag, som er i Overensstemmelse med, hvad Landstingets Udvalg foreslog i Fjor, ikke skulde have gjort dette paa Grundlag af en omfattende Overvejelse af, hvad Invaliditetslovgivningen overhovedet kræver og gør muligt i Øjeblikket.

Dernæst mener jeg heller ikke, at Landstinget kunde være med til at opfordre Regeringen til at fremskaffe som Resultat af en ny Overvejelse en Plan, der omfattede Invaliditetslovgivningen i det hele. Invaliditetslovgivningen omfatter jo ogsaa Alderdomsforsørgelseslovgivningen og Sygekasselovgivningen, der maatte altsaa indbefattes meget andet end Arbejdernes Invaliditet, formodentlig alle Danskes eller alle Danmarks Beboeres Invaliditet. Jeg tror ikke, at Landstinget kunde være med til at sige: Indtil en saadan Plan er tilvejebragt, skal Behandlingen udsættes, fordi den Mulighed jo ogsaa maa forudsættes, og vi have nys hørt den bekræftet, at Regeringen vil svare: Den Plan er det umuligt at tilvejebringe. Saa vil Landstinget, hvis det udtaler noget saadant, som her staa i Dagsordenen, i Virkeligheden sige noget helt andet, end at den vil udsætte Behandlingen af Forslaget, indtil en saadan Plan er tilvejebragt. Den maa i Virkeligheden, og derpaa gaar Forslaget da ud, sige, at vi skulle forkaste, nægte videre Fremme af dette Forslag, indtil en saadan Plan er tilvejebragt. Det er en Ud-

sættelse med andre Ord *ad Kalendas Græcas*, og det betyder akkurat det samme som at nægte Forslaget videre Fremme. — Dertil maa d'Hrr. i Virkeligheden ogsaa komme af en anden Grund, thi hvad vil Ønsket om en saadan Plans Tilvejebringelse betyde? Jeg ved ikke, hvem Planen skal udgaa fra. Tænkes den at udgaa fra en Kommission, binder denne Plan jo ikke en Gang den Minister, som forelægger den eller meddeler den, og selv om den opfattes som Ministerens Plan, binder den ikke hans Efterfølger, og under ingen Omstændigheder Lovgivningsmagten. Hvorledes kunde en saadan Plans Tilvejebringelse være af mindste Betydning for Folkerepræsentationens, Rigsdagens, Behandling af det foreliggende Forslag? En saadan Plan, der ikke er bindende for noget som helst Menneske, nogen som helst Lovgivningsfaktor, skulde have Betydning for, hvorledes vi vilde behandle dette Forslag! Nej, saa er den sande Mening, dette Forslag maatte gaa ud paa, den at nægte Lovforslaget videre Fremme.

Naar jeg saa altsaa vil undersøge det Spørgsmaal: Bør dette Ting nægte det foreliggende Lovforslag videre Fremme og afvente Forelæggelsen af et omfattende Invaliditetslovforslag, saa vil jeg sige, at dertil kunde kun være en af to Grunde. Den ene Grund vilde være den, at Forslaget i sig selv var saa uretfærdigt, hvilede paa saa forkastelige Principper, at det ikke fortjente nogen videre Behandling. Og den anden Grund, at det, selv om det anerkendtes som nogenlunde retfærdigt og rigtigt, dog skulde lægge Hindringer i Vejen for en mere omfattende, yderligere gaaende, flere Personer medtagende, Invaliditetslovgivning. — Om det første Punkt, om det er uretfærdigt i sine Principper, have vi talt tidligere, jeg skal ikke komme ind derpaa, men blot gøre to Bemærkninger, fremkaldte ved Anledninger, som ere givne. Den ene er den, at den Indvending er urigtig, som man undertiden har gjort mod Lovforslaget, at det er uretfærdigt, fordi det paalægger Arbejdsgiveren en Pligt over for Ulykkestilfælde, som han ikke ved sin Forsømmelse er ansvarlig for. Man mener, at det retfærdige kan kun være et Erstatningsansvar, bygget paa Forsømmelse, men der er slet ingen Grund til at opstille en saadan Sætning, at der, fordi det er retfærdigt, at Arbejdsgiveren skal bære Ansvaret, naar han har gjort sig skyldig i Forsømmelse, ikke skulde være Tale om nogen Pligt, hvor Ansvaret ikke har denne Begrundelse. Der er jo hundrede andre Forpligtelsestilfælde, som